Luisteren Leeslijst

Het thuis van Amara (43) is een hotel voor asielzoekers. ‘We hebben twee bedden en een kast’

REPORTAGE Het huis van Amara* (43) is een hotel. Samen met haar zoon Renko (11) en zo’n negentig asielzoekers woont ze noodgedwongen op deze plek. Amara komt uit de Dominicaanse Republiek en na een moeilijke tijd kijkt ze uit naar een woning die ze tot haar thuis kan maken.

Tineke Smith
maandag 13 oktober 2025, 11:07

Amara deelt in het wooncomplex voor asielzoekers een keuken: 'Ik ben heel dankbaar dat ik een dak boven mijn hoofd heb, maar ik kijk ontzettend uit naar een plekje waar ik kan koken.' beeld: Tineke Smith

In de rubriek ‘Dit is mijn thuis’ geven geïnterviewden een kijkje in hun huis.

‘Sinds 2009 had ik een relatie met Mike. Hij woonde afwisselend in Nederland en de Dominicaanse Republiek. In 2012 kregen Mike en ik onze zoon Renko.Mike woonde al een tijdje net over de Duitse grens, maar bleef in Nederland werken als vrachtwagenchauffeur. Elke dag hadden we telefonisch contact, tot ik begin 2023 niets meer hoorde. Ik was wanhopig, maar niemand kon mij vertellen wat er was gebeurd. Uiteindelijk hoorde ik via-via dat hij waarschijnlijk aan een hartaanval was overleden.

Visum

Ik leende ruim 7000 euro om met Renko naar Europa te gaan. Ik wilde eerst naar Duitsland om naar het huis van mijn man te gaan, dus ik reisde met een visum voor Duitsland. Het bleek dat de buurman en de beheerder van het complex de autoriteiten na Mikes’ dood niets over ons verteld hadden. Zo werden we pas twee weken na zijn dood gebeld.

Amara: ‘Ik werk als schoonmaakster en dat doe ik met veel plezier en liefde. Als ik binnenkom bij mijn cliënten, ben ik vrolijk en drinken we samen een kop koffie.’ beeld Tineke Smith

In het appartement stonden alleen nog de foto’s van zijn oudere kinderen. Alle foto’s van ons waren verdwenen. De

politie gaf mij een doosje met persoonlijke bezittingen van Mike en dat was het. Ik bleef met heel veel vragen achter. We zijn met de bus naar Nederland gegaan.

Er was een mevrouw die ons de eerste weken op wilde vangen. Omdat Renko half Nederlands is, mocht hij in Nederland wonen, maar ik kreeg slechts een tijdelijk visum. We kwamen in het opvangcentrum voor daklozen terecht. Ik kreeg te horen dat ik zelf voor mijn zoon moest zorgen, omdat ze bij de opvang dachten dat die 7000 euro van mij was, terwijl het een schuld was. Ik was wanhopig, want nu stonden we op straat én mocht ik niet bij mijn kind blijven in Nederland. Later stelde de rechter mij in het gelijk en kreeg ik weer hulp en opvang van de gemeente. Een verblijfsvergunning volgde enkele maanden daarna.

'Ik zeg steeds tegen Renko: "Op een dag, mijn zoon, zullen we onze eigen plek hebben.' - beeld: beeld: Tineke Smith

Taak

Sindsdien wonen we in een hotel voor asielzoekers. We hebben een kamer met twee bedden en een kast, maar geen eigen keuken. Ik ben heel dankbaar dat ik een dak boven mijn hoofd heb, maar ik kijk ontzettend uit naar een plekje waar ik kan koken. Ik zeg steeds tegen Renko: ''Op een dag, mijn zoon, zullen we onze eigen plek hebben''. Dat is de basis van waaruit je je leven op orde kunt brengen.

Mijn 'thuis' is nu het Wereldhuis, een plek waar mensen zonder geldige verblijfsvergunning geholpen worden. De mensen hier zijn mijn familie. Ze betekenen alles voor mij. Ik kwam hier een paar keer per week voor gesprekken en ook om maaltijden te koken voor anderen. Je kunt al met iets kleins een ander helpen, alleen al door naar iemand te luisteren.

Amara: 'Ik heb geleerd dat mensen van alles kunnen bedenken, maar God heeft het laatste woord. Ik vertrouw erop dat Hij alles goed zal maken.' - beeld: beeld: Tineke Smith

Ik werk als schoonmaakster en dat doe ik met veel plezier en liefde. Als ik binnenkom bij mijn cliënten, ben ik vrolijk en drinken we samen een kop koffie. Ik trek de deur met een voldaan gevoel achter me dicht. Een deel van het geld gaat op aan de huur, een deel wordt ingehouden op mijn uitkering en een deel gebruik ik om mijn schulden af te betalen.

Er zijn vrouwen uit mijn land die hier in de prostitutie terecht komen. Ze zien het als hun enige manier om te

overleven. Er zijn hier veel kansen op ander werk, maar het is belangrijk dat je integreert en je omringt met de juiste mensen. Dan kun je je van binnenuit gelukkig voelen met wie je bent. Ik heb geleerd dat mensen van alles kunnen bedenken, maar God heeft het laatste woord. Ik vertrouw erop dat Hij alles goed zal maken.'

**De namen zijn gefingeerd, vanwege privacyredenen. De echte namen zijn bij de redactie bekend.*

Advertentie

0